

za to, že jsou vázány svým udáním učiněným při soukromém sčítání, udaly při úředním sčítání svou národnost nesprávně, a že tedy bylo jednání to způsobilé ohrožiti správnost úředního sčítání.

Ježto dle svrchu uvedeného již doznání a zjištění toto samo o sobě stačí, ano jednání takové involvuje skutkovou podstatu trestného činu dle § 4 cit. zákona, jeví se bezvýznamnou i další námitka, že st-lům nebyl prokázán ani jediný případ působení na strany v tom směru, aby učinily při úředním sčítání udání nesprávná. Neboť že by se byli st-lé dopustili těchto speciálních činů, které § 12 cit. nařízení příkladem uvádí, jež z e j m é n a, ale ovšem nikoli výhradně lze charakterisovati jako delikty proti předpisu § 4 cit. zákona — to rozhodnutí v odpor brané netvrdí.

Konečně namítá stížnost, že trestní nález spočívá pouze na doznání st-lů, kdežto nař. rozhodnutí mluví o konaném šetření, které však nijak neoznačuje a jehož výsledek nebyl st-lům oznámen, a že nahlédnutí do spisů nebylo zástupci st-lů dovoleno.

I tato námitka je bezdůvodná, neboť opis trestního rejstříku, obsahujícího veškeré výsledky konaného šetření, st-lé, jak ze spisů jde, obdrželi a v odvolacím řízení nebylo již žádného dalšího šetření konáno, tak že šetření, o němž se II. instance zmiňuje, bylo stranám v opise onom sděleno. Byli-li však st-lé právem uznáni vinnými již na podkladu doznání skutečností a na podkladu formulářů u nich nalezených, není podstatnou vadou řízení, nebyl-li jim označen nebo sdělen i ostatní obsah trestních spisů ani nebylo-li jim povoleno do něho nahlédnouti.

Bylo tudíž zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 1697.

Policejní právo trestní (sčítání lidu): Právní věty jako u č. předchozího.

(Nález ze dne 25. listopadu 1922 č. 17.319.)

V ě c: Jan L., Reinold P., Karel S., Frant. G. a Alois W. v D. proti zemské správě politické v Brně stran trestního nálezu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Nss vyložil již v nálezu ze dne 23. března 1922 č. 3615, (Boh. č. 1247 adm.), na jehož odůvodnění se dle § 44 jednacího řádu poukazuje, že čin, jaký se tu st-lům za vinu klade, vykazuje po stránce objektivní všechny podmínky deliktu trestného dle § 4 cit. zák.

Vycházejí i v tomto případě ze zásady právě uvedené, musil nss shledati stížnost bezdůvodnou.

Provedení soukromého sčítání lidu nespočívá jen v direktním zjištění okolností, které tvoří předmět úředního sčítání lidu, nýbrž i v celém organisování sčítací akce, tedy i v přinesení sčítacích formulářů a v jejich rozdělení důvěrníkům k dalšímu provedení. Třeba tedy st-lé Frant. G. a Jan L. sčítací archy sami po domech neroznášeli, jest tato jimi namítaná okolnost lhostejna pro posouzení otázky trestnosti, když doznali popsanou činnost organizační. Rovněž dále namítaná okolnost, že tito dva st-lé jednali jediné z příkazu své politické strany a ostatní st-lé k příkazu předsedy

svého spolku Jana L., st-le neexkulpuje, neboť za spáchání trestného činu jest odpověden každý pachatel osobně.

Ježto dle svrchu uvedeného již doznání st-lů a zjištění toto samo o sobě stačí, ano jednání takové involvuje skutkovou povahu trestného činu dle § 4 cit. zák., resp. § 12 cit. nař., jeví se bezvýznamnou i další námitka, že st-lé nedoznali, že by se byli dopustili nějakého nezákonného činu vykonáváním vlivu či nátlaku nebo sváděním stran k nesprávným údajům, neboť nař. rozhodnutí netvrdí, že by se byli st-lé dopustili těchto speciálních činů, které § 12 cit. nař. příkladem uvádí a jež lze vzláště a tedy nikoli výhradně charakterisovati jako delikty proti § 4 cit. zákona.

St-lé namítají dále, že jediným účelem jejich akce byla kontrola úředního sčítání, jaká se děla s české strany za Rakouska beztrestně a jaká se obdobně děje při volbách i nyní. K této námitce stačí podotknouti, že určité jednání lze za trestné prohlásiti jen tenkrát, když jeho trestnost stanovil zákon, a že se tak v konkrétním případě stalo, bylo shora dovozeno.

Pokud se pak touto námitkou popírá úmyslnost jednání st-lů, odkazuje se na právní názor, jež nss vyslovil v nálezu ze dne 10. ledna 1922 č. 248, Boh. č. 1107 adm., — — — — —.¹⁾

Konečně shledává stížnost vadu řízení v tom, že se žal. úřad nezabýval námitkou v rekursu uvedencu, že sčítací archy dne 13. února 1921 roznesené st-lé již druhý den, jakmile došla výstraha, opět stáhli neb i zničili.

Z této skutečnosti dovozovalo odvolání nedostatek úmyslnosti v jednání st-lů. Avšak tento moment sám o sobě jest pro otázku trestnosti činu st-lům za vinu kladeného irelevantní, protože, jak výše řečeno, úmyslnost jest dána již tím, že si st-lé byli vědomi, že jest tu příčinná souvislost jejich činu s úředním sčítáním, a toto vědomí souvislosti, jak shora řečeno, vyplývá již z doznání st-lů. Není tedy podstatnou vadou, jestliže žal. řad tuto námitku výslovně nevyvracel....

Č. 1698.

H o n e b n í p r á v o (M o r a v a) : * Jestliže majitel souvislého souboru pozemků o 115 ha v několika obcích rozložených, nezabezpečiv si (§ 10 mor. hon. zák.) v některé z těchto obcí právo vlastní honitby, přihlásí nárok na vlastní honitbu v jedné z těchto obcí, sluší nárok tento posuzovati podle zásady výslovené v § 34 mor. hon. zák.

(Nález ze dne 27. listopadu 1922 č. 15.410/21.)

V ě c : Obecní rada v B. proti zemské správě politické v Brně o vyloučení pozemků vlastní honitby z obvodu obecní honitby b-cké.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Velkostatek J. L-a v U. O. měl v území obce pro nájemní období počínající dnem 1. ledna 1915 a končící dnem 31. prosince 1920 přiznáno právo honitby na vlastních, v území této obce ležících pozemcích

¹⁾ Další znění důvodů souhlasí podstatně s odůvodněním v předchozím nálezu.